

Usmiljenje.

Ubog prosjak je prišel v neko vas prosjačit. V prvej hiši, kder se je oglasil, videl je silno uboštvo, vendar mu je gospodinja prijazno naproti prišla in rekla: „Ljubi mož, vi iščete pri nas miloščine; jako žal mi je, da vam ne morem ničesar dati, saj vidite, da nimamo sami nič.“ Mož je šel dalje.

V drugej hiši je bilo še večje siromaštvo. Tu mu je prišla stara ženica naproti in mu rekla: „Oh, ljubi mož, kako rada bi vam dala vsaj kosec kruha, ali verujte mi, da ga še sama nimam niti drobtine pri hiši.“

Pri tretjej hiši, ki je že od zunaj kazala veliko revščino, rekel je gospodar: „Ta hleb kruha bode naše nocojšno kosilo; tukaj imate kos tudi vi, več vam ne morem dati.“

Pri četrtej hiši je bil zopet prijazno sprejet in star mož mu je daroval suknjo, rekoč: „Jaz imam dve suknji; jedno dam vam, a drugo obdržim, zase. Več vam ne morem dati, saj vidite, da sem sam ubožen.“

Tako je hodil prosjak od hiše do hiše. Povsod je bil prijazno sprejet, da-si je povsod našel veliko siromaštva.

Zunaj vasi vrže prosjak razcapano obleko raz sebe, razpnè dvoje kril, ter se v angelskej podobi vzdigne v nebesa. Kmalu je nebeški krilatec stal pred obličjem božjim.

„Gospod vojskinih trum,“ reče angel, „jaz pridem prosit pravice.“

„Povej, kaj želiš od mene?“

„Poslal si me bil preiskavat sreča ljudi, in bil sem v vasi, kder sem našel največje sočutje in usmiljenje do ubožcev. Jaz tako usmiljenih ljudi še nikjer nisem našel, a vsi so ubožni, jako ubožni. Kako moreš vendar tako usmiljene ljudi v tolikem uboštvu pustiti? Daj jim bogastva in videl boš, da bo njihovo usmiljenje brez meje.“

Bog odgovori: „Tvoja volja naj se izide!“ Nato se je razlil blagoslov božji črez óno vas; uboštvo je zginilo, a prišlo je premoženje, obilost in bogastvo v vas.

Potem je Gospod zopet poslal angela na zemljo, da bi preiskal srca ljudi, in angel je zopet prišel v podobi prosjaka v tisto vas.

Ko je stopil v prvo hišo, videl je vsega obilo, a prijazna gospodinja mu ni prišla naproti, nego dekla se je nad njim zadržala, rekoč: „Tukaj se nič ne deli!“

V drugej hiši vidi še večje bogastvo; tudi stara ženica je še hodila okoli, a zagledavši prosjaka, zamrmra: „Že zopet prosják!“ ter gre v hišo. Čez nekoliko časa priskakljá mlad deček, podelí ubožcu kos kruha ter zbeží.

Prosjak je z glavo majaje šel v tretjo hišo. Óni mož, ki mu je bil dal kos kruha, hotel je ravno v napreženo kočijo stopiti, ko ga ubožec nagovori. Bogatin ga černo pogleda, vrže mu godrnjajoč nekaj denarja in se odpelje.

V četrtej hiši je našel starčka, ki mu je poprej tako dobrovoljno daroval suknjo, polovico svojega iménja. „Gospod,“ nagovori ga prosjak, „ali se še spominjate, da ste bili pred jednim letom necemu ubožcu podarili suknjo. Glejte, jaz sem oni ubožec. Od potlej vas je Bog obilo blagoslovil; znam, da se me bote zdaj še bolj usmilili.“

Bogatin ga resno pogleda, potem odprè omaro in vzame iz nje suktnjo rekoč: „Takrat sem imel dve suktnji, in sami pripoznate, da je bil lep dar, ko sem bil jedno vam dal. Tudi zdaj vam nečem manjšega darú dati. Vzemite óno drugo suktnjo; jaz sem v njej obogatel, znabiti da obogatíte tudi vi.“

Vsled tega zasmehovanja se je prosják užalil, odšel je in zunaj vasi se je vzdignil v nebesa. Z žalostnim licem stopi pred obličje božje.

„Zakaj si tako žalosten?“ vpraša ga Bog. — „Žalosten sem, ker sem grešil zoper tvojo pravičnost in modrost. Bil sem zopet v ónej vasi, kder so me lani siromaka tako prijazno in usmiljeno sprejemali. A zdaj, ko so obogateli, vsi so se spremenili. Prej so imeli za ubožce tolažbo in usmiljeno srce, a zdaj imajo trdosrčnost in posméh. Hudo sem se motil nad temi ljudmi, in to je, kar me žalostí.“

Bog odgovori angelu: „Moj sin, jaz sem ustvaril človeško srce in ga tudi dobro poznam. Človeško srce je kakor maslna, ki samo takrat olje daje, kadar se stiskava; takó se tudi iz človeškega srcá samo takrat cedí olje usmiljenja, kadar ga ubožtvo, žalost in nadloge stiskajo. Ubožni ljudje imajo usmiljeno srcé.“

J. S—a.

Hvaležnost in nehvaležnost otrok.

Dostikrat se pripetí, da delajo otroci s svojimi roditelji ravno tako, kakor so nekdam ti ravnali s svojimi roditelji. Drugače tudi ne more biti; kajti otroci se učijo od roditeljev, in kakor nje vidijo in slišijo, takó tudi sami delajo. Tako se naravno izpolnjuje besede, da blagoslov in prokletstvo roditeljev pride na njihove otroke.

Meni ste o tem znani dve povestici, katerih prva naj služi slovenskim otrokom v posnémo, a druga jih naj odvráča od grde nehvaležnosti do roditeljev.

I. Mogočen kralj se je sprehajal po rodovitem polji ter je prišel do veselega kmeta, ki je na njivi delal. Kralj se začne ž njim pogovarjati in tako izvé, da njiva ni kmetova svojina, nego da je on za delo le najet ter dobiva po 20 krajcarjev na dan od svojega dela. Kralj, ki je za svoja vladarska opravila mnogo več zaslužil in tudi lahko mnogo več potrošil, ni mogel razumeti, kako da je mogoče z dvajsetimi krajcarji na dan izhajati in vrhu tega še dobre volje biti. Ali kmetič mu odgovori: „Ako bi jaz ves svoj zaslužek sam porabil, bilo bi za mene slabo; jaz moram izhajati s tretjino od tega, kar zaslužim, ker z drugo tretjino moram poplačevati svoj dolg a tretjo dajem na pósodo.“ To je bila kralju nova uganka. A kmet mu jo takój razloži, rekoč: „Jaz moram s svojim zaslužkom rediti svoje stare roditelje, ki ne morejo več delati in svoje male otroke, ki tudi še niso zmožni nobenega dela; roditeljem poplačujem s tem ljubezen, katero mi so v otroških letih skazovali, a otrokom skazujem zdaj jaz ljubezen, da tudi oni mene v starih dnevih ne bodo zapustili.“

Ali ni ubogi kmetič lepó povedal, a še lepše mislil in storil?

Kralj je poštenega kmeta pohvalil in bogato obdaroval, in blagoslov, katerega mu so njegovi umirajoči roditelji dali, kazal se je v ljubezni in hvaležnosti njegovih otrok do njega. —